

УДК 340.1

DOI: 10.33098/2078-6670.2021.12.24.49-56

ДИНАМІКА РЕГУЛЯТИВНОЇ ФУНКЦІЇ УКРАЇНСЬКОГО ПРАВА В КОНТЕКСТІ ЄВРОПЕЙСЬКОЇ ТА МІЖНАРОДНОЇ ПРАВОВОЇ ГАРМОНІЗАЦІЇ

Зварич Роман Васильович,

доктор юридичних наук, професор, професор кафедри права
ЗВО «Університет Короля Данила»

вул. Є. Коновальця 35, м. Івано-Франківськ, Україна, 76018

e-mail: roman.zvarych@ukd.edu.ua

ORCID iD: <https://orcid.org/0000-0002-3296-9591>

Гривнак Богдан Любомирович,

кандидат філософських наук, доцент кафедри суспільних наук
Івано-Франківський національний технічний університет нафти і газу

вул. Карпатська 15, м. Івано-Франківськ, Україна

e-mail: gryvna2906@gmail.com

ORCID iD: <https://orcid.org/0000-0002-4593-3862>

Мета. Мета роботи полягає у комплексному теоретико-правовому аналізі основних проблем процесу динаміки регулятивної функції українського права в контексті європейської інтеграції та міжнародної правової гармонізації. **Методика.** При проведенні дослідження використано наступні теоретичні методи наукового пізнання: метод наукового аналізу; системно-структурний; історико-правовий; аксіологічний; порівняльно-правовий; формально-юридичний та метод узагальнення. **Результати.** В науковій статті висвітлено процес трансформації регулятивної функції сучасного українського права у контексті його зближення з правом ЄС та міжнародним правом. В процесі дослідження доведено, що у питаннях євроінтеграційного курсу провідна роль належить принципам реалізації регулятивної функції та регулятивного впливу. Зокрема, втілення принципу примату міжнародного права є для України певною політико-правовою гарантією стабільних відносин з країнами Європи і світу, а також правовим засобом захисту її законних інтересів. На основі головного принципу пріоритету норм міжнародного права повинні розвиватися такі похідні принципи взаємодії правових систем Ради Європи та України, як: а) принцип верховенства права; б) принцип взаємопов'язаності та взаємодоповнюваності права Ради Європи та України; в) принципи співробітництва, добросовісного виконання зобов'язань перед Радою Європи та принцип взаємного захисту прав людини. **Наукова новизна.** За результатами дослідження встановлено, що регулятивна функція права, незважаючи на звуження сфери її застосування на внутрідержавному рівні та у рамках національних правових систем, отримала розширення сфери застосування на міжнародно-правовому та європейському рівнях, а особливо – на рівні права Європейського Союзу. При цьому, в останньому випадку вона найтісніше взаємодіє з інтегративною функцією. **Практична значимість.** Результати дослідження можуть бути корисні для подальших загальнотеоретичних і прикладних досліджень проблем динаміки регулятивної функції українського права в контексті європейської та міжнародної правової гармонізації.

Ключові слова: регулятивна функція права, інтеграція, гармонізація, правова система України, право Європейського Союзу, міжнародне право.

Roman Zvarych

Doctor of Law, Professor, Professor of Law
Higher Education Institution "King Daniel University"
e-mail: roman.zvarych@ukd.edu.ua

Bohdan Hryvnyak

Candidate of Philosophical Sciences
Ivano-Frankivsk National Technical University of Oil and Gas
Associate Professor of Social Sciences
e-mail: gryvnyak2906@gmail.com

**DYNAMICS OF THE REGULATORY FUNCTION OF UKRAINIAN LAW IN THE
CONTEXT OF EUROPEAN AND INTERNATIONAL LEGAL HARMONIZATION**

Purpose. The purpose of the work is a comprehensive theoretical and legal analysis of the main problems of the dynamics of the regulatory function of Ukrainian law in the context of European integration and international legal harmonization. **Method.** The following theoretical methods of scientific knowledge were used in the study: the method of scientific analysis; system-structural; historical and legal; axiological; comparative law; formal-legal and method of generalization. **Results.** The scientific article highlights the process of transformation of the regulatory function of modern Ukrainian law in the context of its approximation to EU and international law. In the course of the research it was proved that in the issues of the European integration course the leading role belongs to the principles of realization of the regulatory function and regulatory influence. In particular, the implementation of the principle of the primacy of international law is for Ukraine a political and legal guarantee of stable relations with Europe and the world, as well as a legal means of protecting its legitimate interests. On the basis of the main principle of priority of norms of international law, such derivative principles of interaction of legal systems of the Council of Europe and Ukraine as: a) the principle of the rule of law should be developed; b) the principle of interconnectedness and complementarity of the law of the Council of Europe and Ukraine; c) the principles of cooperation, good faith fulfillment of obligations to the Council of Europe and the principle of mutual protection of human rights. **Scientific novelty.** The study found that the regulatory function of law, despite the narrowing of its scope at the domestic level and within national legal systems, has expanded its scope at the international and European levels, and especially at the level of European Union law. In this case, in the latter case, it interacts most closely with the integrative function. **Practical significance.** The results of the research can be useful for further general theoretical and applied research of the dynamics of the regulatory function of Ukrainian law in the context of European and international legal harmonization.

Key words: regulatory function of law, integration, harmonization, legal system of Ukraine, law of the European Union, international law.

Постановка проблеми. Інтеграція України в Європу сьогодні є не тільки можливим, а й найбільш бажаним варіантом вирішення цілої низки проблем. Україна була і залишається частиною Європи та європейської правничої традиції, а тому інтеграційні процеси в європейській структурі є об'єктивно та історично зумовлені як її національним та культурним розвитком, так і правовим. Інтеграція України в Європу помітно впливає на всю геополітичну структуру світу. Нормативне забезпечення такого процесу покладається на правову систему України, яка повинна створити належний механізм інтеграції з правовою системою Ради Європи, Європейського Союзу та ряду інших, європейських структур.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Науково-теоретичною основою написання даної статті послужили праці В. Андрейцева, І. Брацук, А. Гавердовського, Н. Карпачової, Є. Кубко, Л. Луць, В. Цветкова та інших, а також актуальне законодавство з визначеної проблематики.

Постановка завдання. Метою роботи є комплексний теоретико-правовий аналіз процесу динаміки регулятивної функції українського права у контексті європейської інтеграції та міжнародної правової гармонізації.

Виклад основного матеріалу дослідження. У питаннях євроінтеграційного курсу провідна роль належить принципам реалізації регулятивної функції та регулятивного впливу. Зокрема, втілення принципу примату міжнародного права є для

України певною політико-правовою гарантією стабільних відносин з країнами Європи і світу, а також правовим засобом захисту її законних інтересів. На основі головного принципу пріоритету норм міжнародного права повинні розвиватися такі похідні принципи взаємодії правових систем Ради Європи та України, як: 1) принцип верховенства права; 2) принцип взаємопов'язаності та взаємодоповнюваності права Ради Європи та України; 3) принципи співробітництва, добросовісного виконання зобов'язань перед Радою Європи та принцип взаємного захисту прав людини.

Наступною проблемою ефективної реалізації регулятивної функції є проблема категоріально-понятійного апарату (співвідношення понять «інтеграція», «адаптація», «гармонізація», «апроксимація», «імплементация» тощо). Україна здійснює заходи, спрямовані на поступове зближення національної правової системи з правом Європейського Союзу, у таких сферах, як митне законодавство, законодавство про компанії, банківську діяльність, бухгалтерський облік, оподаткування, інтелектуальну власність, охорону праці, фінансові послуги, конкуренцію, державні закупки, охорону здоров'я, захист природного середовища, захист прав споживачів, непряме оподаткування, технічні правила та стандарти, ядерна енергетика, транспорт тощо.

Слід підтримати думку про те, що ефективність правової інтеграції багато в чому залежить від заходів і способів, які використовуються державами на різних стадіях цього складного та багаторівневого процесу. До них вона відносить, зокрема, створення демократичних засад розвитку суспільства, формування правової держави, реформування інституційної та нормативної частин правової системи суспільства, формування правової свідомості населення відповідно до основних засад європейського права [5, с. 55].

Україна взяла на себе названі зобов'язання з урахуванням того, що їх реалізація шляхом трансформації й адаптації регулятивної функції права сприятиме прискоренню ринкових реформ, а також сприятиме розширенню зони вільної торгівлі між Україною та Європейським Союзом. На нашу думку, основним методом узгодження національного законодавства України із законодавством Євросоюзу є непряма гармонізація, тобто прийняття законодавчих актів повинне відбуватися поетапно, в першу чергу з урахуванням інтересів нашої держави. Норми та принципи законодавчих актів Євросоюзу повинні враховуватися в межах доцільності для України з огляду на економічні, політичні та соціальні наслідки прийняття узгоджених з європейськими стандартами законодавчих актів. Така діяльність повинна проводитись у відповідності до особливостей соціально-економічної та суспільно-політичної ситуації. Для ефективності правового механізму взаємодії ЄС та України, погодимось із думкою цілого ряду дослідників, важливо сформувані систему правових засобів і заходів, які забезпечували б інтеграційні процеси на кожній зі стадій відповідними способами. Така система заходів має включати: порівняльно-правове дослідження правових систем ЄС та України, виявлення їх особливостей; визначення оптимальних форм гармонізації, уніфікації і відповідних засобів їх здійснення; визначення видів та рівнів гармонізації й уніфікації та сфер і меж їх застосування; виявлення умов здійснення цих процедур; створення відповідних колізійних механізмів; узгодження термінології; створення словників термінів і понять [7, с. 113].

Здійснюючи гармонізацію національного законодавства в питанні євроінтеграції, Україна повинна враховувати й те, що цей процес має, як правило, односторонній характер, оскільки при цьому не йдеться про взаємні кроки з обох сторін щодо узгодження своїх правових норм, а тільки про зміни в українському законодавстві з метою його гармонізації з нормами права Євросоюзу. Україна, це слід констатувати,

фактично не може впливати на процес нормотворення в системі Євросоюзу. Багато невизначеностей існує й стосовно встановлення точного змісту актів Євросоюзу, з якими потрібно гармонізувати українське законодавство [6, с. 231].

Гармонізація систем національного і європейського права не може здійснюватися механічно. По-перше, продовжує діяти принцип державного суверенітету кожної країни. По-друге, різні країни мають багато особливостей, які вони оберігають і не хотіли б втратити в ході інтеграційних процесів. По-третє, ще не вироблено універсальних організаційних механізмів гармонізації відповідних правових систем. По-четверте, мають місце суттєві недоліки в теоретичному вирішенні відповідних проблем, що стримує і їх практичне вирішення [5, с. 146].

Адаптація законодавства України передбачає реформування її правової системи, у напрямку функціональної трансформації, та поступове приведення у відповідність з європейськими стандартами і охоплює, як було зазначено, приватне, митне, трудове, фінансове, податкове законодавство, законодавство про інтелектуальну власність, охорону праці, охорону життя та здоров'я, навколишнє природне середовище, захист прав споживачів, технічні правила і стандарти, транспорт, а також інші галузі. Термін «адаптація законодавства України до законодавства ЄС» не має в Україні ні нормативного, ні наукового обґрунтування; у праві ЄС вживається термін «апроксимація» (зближення). Під апроксимацією законодавства розуміється запровадження в Україні конкретних стандартів, що діють в усіх державах-членах ЄС на підставі «вторинного законодавства» ЄС – директив та регламентів

Слід зазначити, що саме апроксимація, на наш погляд, зумовлює додаткові труднощі трансформації регулятивної функції права, позбавляючи її належної гнучкості. Щодо різновидностей механізмів взаємодії норм міжнародного та національного права, то насамперед виділяють конституційно-правові механізми, міжнародний механізм імплементації, міжнародний організаційно-правовий механізм імплементації, внутрішньодержавний організаційно-правовий механізм тощо. Під конституційно-правовими механізмами взаємодії норм національного і міжнародного права розуміються конституційно-правові норми та інші правові засоби, що забезпечують узгодження міжнародного та національного права [303].

У свою чергу, міжнародний механізм імплементації являє собою сукупність засобів реалізації міжнародно-правових норм, котрі створюються спільними зусиллями держав. Він включає сукупність правових та інституційних засобів, котрі використовують суб'єкти міжнародного права на міжнародному та національному рівнях з метою реалізації норм міжнародного права [2, с. 11].

Зустрічається також і поняття міжнародного організаційно-правового механізму імплементації, під яким розуміють сукупність міжнародно-правових засобів, котрі регулюють процес імплементації, та міждержавних інститутів. Також досить поширеним є поняття внутрішньодержавного організаційно-правового механізму, під яким розуміється комплекс національних правових засобів, котрі забезпечують імплементацію норм міжнародного права у внутрішньодержавний правопорядок, та державних владних інститутів, що безпосередньо реалізують приписи держави щодо імплементації міжнародних зобов'язань.

Механізм імплементації права ЄС можна охарактеризувати як сукупність правових та інституційних засобів, які використовуються Європейським Союзом з метою реалізації його норм у національних правопорядках країн-учасниць. Водночас внутрішнім організаційно-правовим механізмом імплементації права ЄС виступає комплекс правових

засобів та заходів, а також національних інститутів, котрі забезпечують імплементацію норм права Європейського Союзу у внутрішніх правопорядках держав-учасниць.

Функціональне значення принципів права ЄС пов'язано ще з авторитетом, який за ними визнається. Авторитет окремих фундаментальних принципів, закріплених і захищених міжнародними угодами, якими є установчі договори Європейського Союзу, додає їм характеру принципів наднаціонального рівня, що, хоча і з певними застереженнями, не повинні ігноруватися установчими органами країн, що підписали ці угоди. Особлива роль принципів права у правовій системі ЄС обумовлена також тим, що тут позитивне право не є гнучким і мобільним для повного відображення існуючих інтеграційних процесів, а також для їхнього подальшого розвитку, тому саме принципи права є незамінним інструментом інтеграції.

Принципи права, як і в будь-якій правовій системі, у правовій системі Європейського Союзу здійснюють певні функції. Функції принципів права ЄС – це основні напрямки правової дії принципів права ЄС, обумовлені суттю і соціальним призначенням даного права. Серед основних функцій принципів права ЄС варто виділити регулятивну, яка є предметом нашого дослідження.

Правова система України в даний час перебуває на стадії входження та остаточної адаптації до правової системи Ради Європи (хоча правовий механізм взаємодії цих систем є недостатньо сформований) та на стадії наближення і попередньої адаптації до правової системи Євросоюзу, на якій важливою умовою є гармонізація законодавства України з джерелами права Євросоюзу, як передумова формування правового механізму взаємодії України та Євросоюзу.

В дисертації аналізуються проблеми формування механізму взаємодії правових систем Ради Європи, Євросоюзу та України; зокрема, конституційно-правового механізму, який покликаний фіксувати чіткі конституційно-правові засоби, що забезпечують узгодження міжнародного та національного права у спільному правовому полі, а також положення про пріоритет загальноновизнаних норм та принципів міжнародного права, насамперед у Конституції України.

Для збереження позитивних тенденцій та усунення деформацій в правовій системі України, важливим кроком для неї на сучасному етапі стало прийняття Концепції правової реформи, яка визначила мету та основні напрямки такого реформування, зокрема щодо формування основних структурних частин правової системи України відповідно до сучасних європейських правових стандартів. Вона повинна містити і вихідні положення правового механізму взаємодії правових систем Ради Європи, Євросоюзу та України, що мають бути частиною її вихідних засад. Основи такої взаємодії мають також визначатися нормами Конституції України та спеціальних законів, зокрема закону «Про міжнародні договори України» [3].

Для підвищення ефективності правового механізму взаємодії Ради Європи, Євросоюзу та України важливим є формування системи правових засобів та заходів, які б забезпечували інтеграційні процеси на кожній із стадій відповідними способами. Реалізація цих заходів сприятиме забезпеченню інтеграції правової системи України з європейськими міждержавними правовими системами.

Перш, ніж безпосередньо перейти до характеристики способів трансформації регулятивної функції вітчизняної правової системи у контексті її зближення до права ЄС, слід опосередковано охарактеризувати цю структуру та її роль у політико-правовій системі сьогодення. У цьому аспекті ЄС розглядається як форма реалізації ідеї міждержавного співробітництва, яку можна охарактеризувати як інтеграційну та

наднаціональну організацію, що змінила міжнародну систему суверенних національних держав. ЄС разом з його країнами-учасницями визначається як багаторівнева конституційна система. Це об'єднання є міжнародно-правовим, оскільки створене шляхом укладання державами міжнародних договорів, що регулюються міжнародним публічним правом; ці договори становлять основу, на якій ґрунтується внутрішнє право Союзу. Його країни-учасниці залишаються суверенними, незважаючи на передачу деяких своїх суверенних повноважень, яка здійснена добровільно та без порушення міжнародного права.

Найбільш важливими сферами взаємодії права ЄС і національного права є його безпосередня дія та верховенство стосовно національно-правових норм. Перший принцип (прямої дії) має відношення до імплементації, а другий (верховенства права) – до набуття чинності правом співтовариств. По суті, право ЄС являє собою систему норм, що пов'язує всі держави, які завдяки правовому механізму були трансформовані в національні правові системи цих країн [4, с. 192].

Імплементація права ЄС розуміється як процес транспортування норм права ЄС, включаючи створення порядку та процедур їх впровадження в національні правопорядки держав-членів. Це пояснюється тим, що такий процес також включає тлумачення, практику застосування, забезпечення дотримання та виконання норм права, які відповідають праву ЄС, органами державної влади, а також сукупність правових засобів, що використовуються в рамках Європейського Союзу з метою реалізації норм права ЄС [1, с. 19].

Слід зазначити, що європейські механізми захисту прав людини не є сталими, з урахуванням нових тенденцій у політико-правовому розвитку вони постійно піддаються оновленню з метою полегшення до них доступу громадян та підвищення рівня ефективності рішень міжнародних правозахисних інстанцій.

Унікальність ЄС полягає в тому, що до його складу входять держави зі специфічними правопорядками. Це, у свою чергу, зумовлює різноманітні підходи до визначення механізму імплементації права ЄС у їх національних правопорядках, а також регулювання колізій, які виникли внаслідок взаємодії таких правопорядків. Виявлено, що правопорядок ЄС донині перебуває в стані розвитку. При цьому, вагому роль у визначенні напрямів його розвитку відіграє Суд ЄС, завдяки рішенням якого сформовано підвалини його функціонування та взаємодії з іншими правопорядками.

На основі аналізу термінів та їх змісту, слід зауважити, що цілями регулятивної функції у праві ЄС виступають: 1) формування і розвиток права; 2) детермінація правотворчості (відповідно до неї здійснюється весь процес правового регулювання, формулюються й удосконалюються норми права); 3) вплив на правозастосування (спрямовує процес вирішення конкретних справ і в даному випадку вони виступають як джерело права, вони використовуються при застосуванні аналогії права з метою подолання прогалин і протиріч у праві, у правозастосовній практиці за принципами права вивіряють, наскільки конкретна правова норма є правовою).

Разом з тим, є ціла низка функцій права, які носять допоміжний характер по відношенню до регулятивної функції. Це, зокрема, стабілізуюча, перетворююча, охоронна, інтегративна, комунікативна, інтерпретаційна функції.

Стабілізуюча і перетворююча функції принципів права ЄС, є складовою частиною регулятивної функції принципів права, мають специфічне значення. Стабілізуюча функція принципів права ЄС припускає стабільність правового регулювання й існуючих правовідносин і, в остаточному підсумку, правопорядку; принципи права ЄС, на відміну

від простих юридичних правил (норм права), що у періоди політичних, економічних і соціальних потрясінь піддаються більш глибоким змінам, забезпечують певну наступність юридичного порядку. Вони (особливо загальні принципи права) мають дуже довгий термін життя. Тим самим принципи права виступають фактором стабільності правової системи, не виключаючи при цьому можливості її еволюції. Якщо деякі принципи права ЄС здійснюють стабілізуючу функцію безпосередньо (наприклад, принцип правової визначеності), то інші – опосередковано.

Перетворююча функція принципів права ЄС безпосередньо пов'язана з інтеграційною природою і соціальною сутністю права ЄС; як складова частина права Європейського Союзу, вони не стільки закріплюють уже сформовані суспільні відносини, скільки змінюють, перетворюють їх і нерідко забезпечують їхній розвиток у заздалегідь заданому напрямку чи навіть сприяють створенню нових суспільних відносин, яких не існувало раніше. Охоронна функція виражається в тому, що принципи права ЄС створюють охорону від сваволі суб'єктів права, забезпечують передбачуваність у регулюванні правовідносин, а також у визначенні заборон на здійснення протиправних діянь.

Іншими важливими взаємозалежними функціями принципів права ЄС, безпосередньо пов'язаними з регулятивною функцією даної правової системи, є інтегративна і комунікативна функції, суть яких полягає в тому, що за допомогою цих принципів відбувається справжній діалог між національними правовими системами і наднаціональною правовою системою, вони є важливим ефективним інструментом інтеграції, єдності європейського правового простору.

Інтерпретаційна функція принципів права ЄС полягає у їхній вирішальній ролі у тлумаченні норм права ЄС по запитах національних судів Судом Європейських співтовариств (при цьому найчастіше Суд приймає акти тлумачення через принципи права, особливо через загальні принципи), у процесі судового контролю (при розгляді справ у порядку судового контролю відповідно до Договору про Європейське Співтовариство будь-який акт інститутів Співтовариства може бути відмінений через недотримання правової норми, пов'язаної із застосуванням Договору, який включає загальні принципи права), у тлумаченні судовими органами держав-членів ЄС національного законодавства відповідно до права ЄС і насамперед із принципами наднаціонального права (відповідно до принципу лояльної інтерпретації чи непрямої дії), при визначенні змісту неясних чи двозначних текстів.

Висновки. Таким чином, регулятивна функція права, незважаючи на звуження сфери її застосування на внутрідержавному рівні та у рамках національних правових систем, отримала розширення сфери застосування на міжнародно-правовому та європейському рівнях, а особливо – на рівні права ЄС. При цьому, в останньому випадку вона найтісніше взаємодіє з інтегративною функцією.

Список використаних джерел

1. Брацук І. З. Імплементация права Европейского Союза в национальных правовых системах держав-членів: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук. Х., 2011. 22 с.
2. Гавердовский А. С. Имплементация норм международного права. К.: Вища школа, 1980. 318 с.
3. Про міжнародні договори України: Закон України. *Відомості Верховної Ради України (ВВР)*. 2004. № 50. Ст. 540.

4. Карпачова Н. І. Стан дотримання Україною європейських стандартів з прав і свобод людини: Спеціальна доповідь Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини з нагоди 60-річчя Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод. К., 2010. 194 с.

5. Луць Л. Формування правового механізму взаємодії України з Радою Європи та Євросоюзом. *Віче*. 2006. № 7/8. С. 54-56.

6. Проблемы гармонизации законодательства Украины и стран Европы / В. И. Андрейцев (и др.); общ. ред. Е. Б. Кубко, В. В. Цветков; Юридическая фирма «Салком». Научно-аналитический центр. К.: Юринком Интер, 2003. 583 с.

7. Систематизація законодавства України: проблеми та перспективи вдосконалення: монографія. К.: Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького НАН України, 2003. 220 с.

References

1. Bratsuk, I. Z. (2011). *Implementation of European Union law in the national legal systems of member states*: PhD thesis abstract. Н. 22 p. (in Ukrainian)

2. Gaverdovsky, A. S. (1980). *Implementacija norm mezhdunarodnogo prava* [Implementation of international law]. К.: Higher school, 318 p. (in Russian)

3. On International Treaties of Ukraine: Law of Ukraine. *Vidomosti Verkhovnoyi Rady Ukrayiny*. 2004, 50, Art. 540. (in Ukrainian)

4. Karpachova, N. I. (2010). *Stan dotrymannia Ukrainoiu yevropeiskykh standartiv z prav i svobod liudyny: Spetsialna dopovid Upovnovazhenoho Verkhovnoi Rady Ukrainy z prav liudyny z nahody 60-richchia Konventsii pro zakhyst prav liudyny i osnovopolozhnykh svobod* [State of Ukraine's compliance with European standards of human rights and freedoms: Special report of the Commissioner for Human Rights of the Verkhovna Rada of Ukraine on the occasion of the 60th anniversary of the Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms]. К., 194 p. (in Ukrainian)

5. Luts, L. (2006). *Formuvannia pravovoho mekhanizmu vzaiemodii Ukrainy z Radoiu Yevropy ta Yevrosoiuzom* [Formation of the legal mechanism of interaction of Ukraine with the Council of Europe and the European Union]. *Viche*, 7/8, pp. 54-56. (in Ukrainian)

6. Kubko, E.B., Tsvetkov, V.V. (Ed.). (2003). *Problemy garmonizacii zakonodatel'stva Ukrainy i stran Evropy* [Problems of harmonization of legislation of Ukraine and European countries]. К.: Yurinkom Inter, 2003. 583 p. (in Russian)

7. *Systematyzatsiia zakonodavstva Ukrainy: problemy ta perspektyvy vdoskonalennia: monohrafiia* [Systematization of Ukrainian legislation: problems and prospects for improvement: monograph]. К.: Institute of State and Law. V.M Koretsky NAS of Ukraine, 2003. 220 p. (in Ukrainian)

Стаття: надійшла до редакції 13.10.2021
прийнята до друку 26.10.2021
The article: is received 13.10.2021
is accepted 26.10.2021

Бібліографія: Зварич Р. В., Гривнак Б. Л. Динаміка регулятивної функції українського права в контексті європейської та міжнародної правової гармонізації. *Науково-інформаційний вісник Івано-Франківського університету права імені Короля Данила Галицького: Журнал. Серія Право*. Івано-Франківськ: Редакційно-видавничий відділ Університету Короля Данила, 2021. Вип. 12 (24). С. 49-56. DOI: 10.33098/2078-6670.2021.12.24.49-56.

